

Nyuszi Mama mesetára

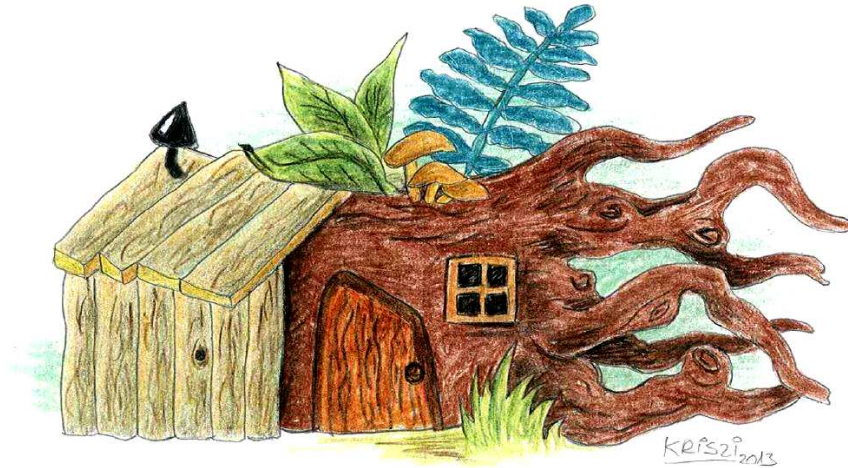
Varázslatos mesék

www.mesetar.gportal.hu

Manóbolt

A kiserdőben szélteben-hosszában terjedt a nagy hír. Tündérek súgták a fűzfalevélnék, szarkák csörögték a sünöknek, szentjánosbogár villogta fényes morze-jelekkel: Vargánya és Pereszke, a két gombasipkás erdei manó mindentudó boltot nyitott a tisztáson!

Már napok óta titokzatos hurcolkodás meg készülődés folyt a tisztás sarkában álló óriás kifordult tölgyfagyökéknél. A manók fel és alá szaladgáltak, kopácsoltak, sutyorogtak, és mindenféle furcsa holmit hurcolkodtak a tuskóhoz. Ablakokat vágtak a tuskóra, függönyöket szereltek, és egy halom deszkából tágas raktárt eszkábáltak. Hiába kérdezte tőlük bárki, mire készülnek, mindegyik csak titokzatosan mosolygott, és nem válaszolt.

Az erdei népek, tündérek, lidércek, törpék, csigák, nyulak, őzek, vadgalambok, a fák közül lesték őket, és próbálták kitalálni, mire ez a nagy felhajtás. De csak akkor tudták meg, mikor Vargánya egy nagy kéreglapra, amit Pereszke szép egyenesre gyalult, gyöngybetűkkel rápingálta a feliratot:

Manóbolt

Lett is nagy izgalom a kiserdőben! Mentek mind a tisztásra, megnézni a híres-neves új boltot. De azon be volt zárva ajtó, ablak, és csak egy másik felirat fityegett a bejáraton:

Holnap nyitunk!

- Vajon mit árulnak majd benne? – kérdezgették egymást az erdőlakók.

- Vadgesztenyét! – találgatták az őzek.

- Dehogysis! Tündérport! – ellenkezett egy földimánó.

- Csörr, csörr – mondta a szarka –, akárhogy is, én holnap itt leszek, hogy lássam!

Ebben megállapodtak, és mindenki hazament. Csak néhány kíváncsi idei nyúlfi maradt ott, és ugrándozott még a bolt körül egy ideig, hátha sikerül valahogy bekukkantaniuk az egyik ablakon.

Másnap reggel az első hajnali napsugárka a manóbolt ajtajára esett a tisztáson. Két törpe, a szarka, meg egy fészekaljnyi sündisznó már ott várakozott a küszöbön. Ők voltak a legkíváncsibbak. Mire a nap elérte az ajtó tetejét, már ott toporgott mögöttük három tündérke, egy vízi-leány, egy róka, egy csigabiga, meg egy denevér is.

Ahogy a napocska elérte az ablakokat is, Pereszke széthúzta a függönyöket, Vargánya pedig szélesre tárta a manóbolt ajtaját. Levette a „holnap nyitunk” feliratot az ajtóról, és ünnepélyesen megköszöri a torkát.

- Khm, khm! Üdvözljük a kedves vevőket! Fáradjanak beljebb!

A szarka előrelibbent, mire a két törpe rögtön belekapaszkodott a farkába, és megcibálta.

- Hé! Mi voltunk itt előbb!

- Kérem, kérem! – csitította őket Vargánya. – Csak semmi veszekedés! Mindenkit kiszolgálunk!

A törpék bevonultak a boltba, és szájtátva néztek körül. A falakon mindenütt takaros kis polcok sorakoztak, még a pult mögött álló Pereszke feje fölött is polcok voltak, és valamennyi zsúfolásig volt rakva különféle portékákkal. A törpék csak úgy szédültek bele, ahogy körülnéztek.

- Tessék, tessék, kedves vevők! Mivel szolgálhatok?

- Nyírfakéreg kellene a beteg nagybátyáknak. Három napja nem tudja abbahagyni a tüsszögést.

Vargánya már ugrott is, létrát húzott elő, és odatolta a legjobban roskadozó polchoz. Szaporán felmászott a legmagasabb fokára, és előkotort egy kis dobozkát.

- Tessék, kérem! A legfrissebb nyírfakéreg! Még illatos!

- Köszönjük szépen!

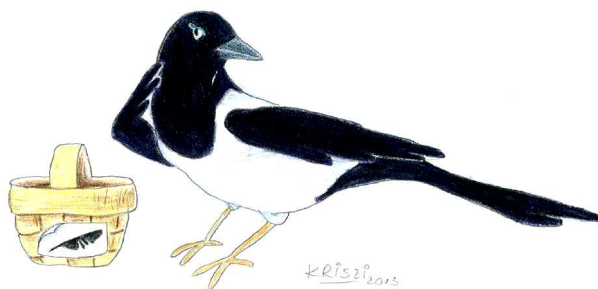
Ízletes erdei gombával fizettek érte.

A szarka volt a következő. Ő tollviaszt szeretett volna, hogy olyan fényes feketére sikálhassa vele a tollait, hogy hasra essenek rajta a napsugarak. Neki az egyik alulsó sarokból kotort elő egy hánckosarat Pereszke.

- Tessék, kedves vevő! Garantáljuk a hasra esést! Ha a napocska mégse esne hasra tőle, két napon belül kicseréljük!

- Köszönöm szépen!

Egy csokor epret adott a csurranós tollviaszért.

Utána jöttek a sündisznók.

- Ehe, ehe – köhécselt az öreg sün. – Lehet-e itt szőnyeget kapni? Túl kemény az odúnk alja. De jó erős szőnyeg legyen! Bírja a sün tüskéit!

- A legjobb helyre jött, kedves vevő! – Pereszke már kutatott is a nagy ládák között. – Nálunk kapni a legerősebb hánccszőnyeget. Pihe is, meg puha is, mégsem szaggatja ki még a galagonyatövis sem! Tessék, kérem, kipróbálni!

Leterítette a szőnyeget a bolt padlójára, a sünök meg jól meghengergőztek benne. Nem lett azon egy fia lukacska sem.

- Ez aztán a szőnyeg! – dörmögte az öreg sün. – Mit kérnek érte a boltos urak?

- Amit a kedves vevő adni tud!

Kaptak is érte egy marékra való vadmeggyet, ráadásnak egy darab kenderzsineget is, ami véletlenül akadt a legkisebb sünkölyök tüskéjére a múlt héten.

A tündérlányok egyszerre röppentek be a boltba mindhárman. Körberöpködték a polcokat, viháncoltak, meg táncikáltak, és megrángatták az összes szalagot, ami kikandikált a dobozkák meg üvegecskék közül. Vargánya és Pereszke fel-alá rohangálva kergette őket.

- Kedves vevők, tessék, kérem, leszállni! Jaj nekem! Ahhoz ne nyúljanak! Friss kukac van benne! Szentséges pöfeteg! Az meg az óriás varázspor! Könyörgöm, kisasszonyok, szálljanak le a földre!

A tündérek végül csak szót fogadtak, és leereszkedtek a pult elé, de tovább viháncoltak, egymást bökdösték a könyökükkel, és sugdolózva bámultak a két szép szál erdei manót. Vargánya egészen piros lett, ahogyan az egyik sárga szárnyú tündérlány rákacsintott.

- Hm, hm. Mit adhatok kedves vevők?

- Mondja, kérem, kapható itt tündérszárnyra való kence is? De könnyű legyen ám, és ne ragadjon! Nem szeretnénk, ha összetapadna a szárnyunk.

- Hogyne, kérem! Itt kapható a legfinomabb szárny-ápolószer! Ultra finom! Olyan könnyű, hogy kegyed meg se érzi!

Pereszke egy szempillantás alatt elővarázsolta a finom kis rózsaszín dobozkát a pult alól. Ott tartották a legdrágább árukat.

Kaptak érte három igen ritka tűzike-virág szirmot, meg egy kis tündérport. A sárga szárnyú megpróbált tündércsókot adni a saját adagjáért, de Pereszke még idejében visszafogta Vargányát, mielőtt a cuppanós tündércsóktól esetleg levelibékává találna változni. A sárga szárnyú elszontyolodva röppent ki a barátnői után az ablakon.

- Halló, kérem, én is bejöhetek? – dugta be hínárkoszorús fejét az ajtón a vízi-leány. Rögtön jött vele az egész patak is, ami a hajában lakott, és a manóbolt padlóján máris tócsákban állt a víz, amiben apró ebihalak ficáinkoltak.

- Jaj! – ugrott fel Pereszke. – Nehogy bejöjjön, asszonyom! Elázik a készletünk! Kegyedet majd odakint szolgálom ki! Szíveskedjék kifáradni!

Kiszaladtak, és adtak a vízi-leánynak tavirózsa-gyökérért hínár-fésűt.

Jöttek a vevők egymás után. A két gombasipkás erdei manó csak lótot-futott egész nap. A róka bolhariasztót vett, a csiga mákdarálót szeretett volna, a denevér légybefőttet, a berkenyemanó pókhálópulóvert, a farkas karomcsiszolót, egy öreg fűzfalidérc pedig hajnövesztőt.

Egy vén varjú is benézett a boltba. Addig-addig sündörgött, míg befurakodott Pereszke meg Vargánya közé a pulthoz.

- Kár, kár, kedves boltos urak! Kár, hogy én még nem társultam be az üzletbe! De még nincs késő, kár! Ide csippentek, oda csippentek,

esetleg néha egy-egy vevőt véletlenül felcsippentek, akiért igazán nem kár, például azt az étvágygerjesztő kis vörösbegyfiókat ott, kár!

- Nem takarodik el rögtön az úr! – toppantott dühösen Vargánya. – Ez itt nem ebédlő! Azt a mérges susulykáját! Még mit nem! Megenni a vevőinket! Hess!

Pereszke még egy nagy seprűt is meglepetett. A vén varjú sértődötten takarodott el a manóboltból, mielőtt a manók kiporolták volna a seprűvel a tollas bőrét.

Nem is volt több olyan jelentkező, aki be akart volna társulni az üzletbe. Csak medve uram próbált meg bemenni a manóboltba, nem fért a fejébe, hogy ő oda nem fér be. Vargányának és Pereszkének negyed órába telt, mire rávették a mackót, hogy várjon türelmesen a bolt előtt, majd ők kihozzák neki a mézpergetőt. Közben két pákosztos manóköllyök valahogy beslisszolt a boltba, és megcsócsálták a pultra kirakott szamócás cukorkát. Pereszke meghúzgálta a fülüket büntetésül, és megígérte, hogy elmondja a mamájuknak, ha még egyszer beleesznek a készletükbe.

Futkosott a két gombasipkás erdei manó eleget, ki is fáradtak alaposan, mire lement a napocska. Akkor behúzták a függönyöket, becsukták a szekrényeket és ládákat, és behajtották a nagy ablaktáblát. Egy lusta varangyos béka éppen akkor érkezett, amikor Vargánya be akarta reteszelni az ajtót. Fogkrémet szeretett volna, mert azt hallotta, hogy az jó tesz a pattanásoknak. Már reggel el akart jönni a boltba, de olyan kényelmesen hevert a sárból túrt ágyában, hogy csak most volt kedve felkelni belőle.

- Sajnálom! – mondta Vargánya. – Mára bezártunk. Mi is szeretnénk aludni. Tessék visszajönni holnap!

A lusta varangyos béka elkullogott, Vargánya pedig kiakasztott egy táblát az ajtóra, mielőtt becsukta maga mögött:

ZÁRVA

Mese az eperlekvárról

Éppen egy csütörtöki nap volt, olyan madárdalos, napocskás, reggeli harmatos csütörtök, már amilyenek a csütörtökök lenni szoktak. De hát hiába volt az, ha egyszer nagy baj történt Seholláriában, rettenetes nagy baj. Az egész palota, de nemcsak a palota, az egész ország felhördült és kétségbeesett, és fel-alá járkált, és a kezeit tördelte, hogy ugyan mit lehetne tenni.

Az történt, hogy a trónörökös, a kis Pöszméte királykisasszony a reggelinél, mielőtt leült volna a királyi asztalhoz, hogy a szakácsnő elébe tegye a nagy karaj mosolygós mézes kenyerét, egyszerűen sírva fakadt, és nem is volt hajlandó abbahagyni.

Egész Sehollária történetében nem volt még ilyen rettenetes esemény, még akkor sem, amikor a jelenlegi király nagyapja, a felséges Bikfic király a mustáros felével lefelé ejtette le a főtt virslijét egy díszvacsorán. A királykisasszony sírt! Mit sírt: zokogott! Mit zokogott: eláztatta a könnyeivel a palotát! Úgy záporoztak szanaszét a könnyei, hogy a minisztertanács félősebb tagjai, akik nem tudtak úszni, már csak nyitott esernyővel merték megközelíteni a királykisasszonyt. A cipellőjük meg a piros harisnyájuk, ami kilógott az esernyő alól, így is olyan csurom víz lett, hogy utána háromszor kellett kicsavarni.

De hiába áztak el, hiába próbálták mindenféleképpen megvigasztalni a királykisasszonyt, Pöszméte csak sírt, zokogott, és könnyzáporozott. Rózsaszín tüllszoknyácskája úszott a könnyeiben, két kunkori szöske copfjából meg a copfokba kötött nagy rózsaszín masnikból is csöpögött a könny, és a királykisasszony rongybabája is bizony

elsüllyedt volna a könnyek tavában, ha a királyi rongybabagondozók nem adnak rá mentőmellényt.

A felséges Töpszli király meg a felséges Recefice királyné, a királykisasszony szülei, teljesen odavoltak a kétségbeeséstől. Hát senki nem tudja megvigasztalni az ő virágszálukat, az ő édes kicsi Pöszmétéjüket? Pedig sorban jöttek a mindenféle miniszterek, hoztak játékokat, selyem- és bársonyruhákat, kiscicát, kiskutyát, jött az udvari bolond, és három cigánykereket is hányt a királykisasszony előtt, de Pöszméte csak zokogott, zokogott megállás nélkül. Fityfiritty főminiszter végül odaállt Töpszli király meg Recefice királyné elé, és szomorúan széttárta a karjait.

- Felséges király és felséges királyné, én igazán mindent megpróbáltam, hozattam játékokat, szép ruhákat, kiscicát, kiskutyát, az udvari bolondot, de nem tudom, mit lehetne tenni, hogy a királykisasszony abbahagyja ezt a nagy sírást-zokogást. Igen szégyellem, de elfogyott a tudományom.

Most esett csak igazán kétségbe Töpszli király meg Recefice királyné. Hívták udvari orvost, hogy vizsgálná meg a királykisasszonyt, hátha valami betegsége van szegénykének, azért sír-ri ilyen keservesen. Meg is jött az orvos, hogy megvizsgálja Pöszmété, hanem akkor már akkora könnytenger vette körbe, hogy a doktor nem bírt átlábalni rajta a királykisasszonyhoz. Szivattyúkat kellett hozatni, és a könnytengert átszivattyúzták az ablakon át egy mosóteknőbe: a szakácsné kislánya abban tanította úszni a mackóját.

Megmérte a doktor Pöszméte lázát, megnézte a nyelvét, és megszámolta, hány könnyet sír egy perc alatt, de bizony ebből nem tudta megmondani, mi baja van a királykisasszonynak. Mikor aztán az udvari orvos is dolgavégezetlenül távozott, nem volt más megoldás, Töpszli király meg Recefice királyné átlábaltak a könnytócsán, és maguk vették körbe egy szem lányukat, hátha ők tudnak csinálni valamit.

- Pici cicabogaram, nézd mit hozott neked apuci! – mondta Töpszli király, és Pöszméte elé tartotta legszebb, legféltettebb aranygombját, amit csak ünnepnapokon rakott fel a kabátjára.

Pöszméte csak sírt tovább keservesen.

- Édes kicsi lekváros buktám, ne sírj! Anyuci olvas neked mesét a kalácsmadárról! – ajánlotta Recefice királyné.

Pöszméte még csak levegőt sem vett sírás közben, annyira zokogott.

- De hát mégis mi bajod van, pici mézes szívem? – kérdezte egyszerre a király és a királyné.

- Eperlekvárt akarok enni! – zokogta a királykisasszony. Előbb is megmondta volna, ha kérdezik tőle, de a nagy ijedelemben mindenki elfelejtette, hogy megkérdezze tőle, miért sír.

Töpszli király azonnal marcona ábrázatot öltött. Éppen azért volt Sehollária királya, mert nagyon is jól tudta, milyen hatalmas probléma is az, ha az ember nem kap eperlekvárt, amikor pedig csakis azt kívánna enni.

No de végre megvolt a királykisasszony rettenetes búbánatának az oka. Most aztán már gyerekjáték lesz eloltani a sírását. Csak teljesíteni kell a kívánságát, és szerezni neki reggelire egy köcsög eperlekvárt. Ez igazán nem nagy feladat, gondolta Töpszli király, hiszen Seholláriában a királyi palotának volt a legnagyobb éléskamrája. Akkor ménkű nagy kamra volt az, hogy a királyi főszakács legkisebb kuktája egyszer két hétig bolyongott benne, amikor bement, hogy almaszirupot hozzon a királyi gyümölcslevesbe. Ott aztán minden megtalálható volt, amit csak a felséges királykisasszony megkívánhat, még mézben áztatott ibolyaszirmok is.

Ki is adta a parancsot azonnal Töpszli király Fityfiritty főminiszternek.

- Pöszméte királykisasszony eperlekvárt óhajt enni! Azonnal kerítsenek neki egy köcsög eperlekvárt!

Nosza, szaladt a főminiszter a királyi főéléskamramesterhez, hogy eperlekvárt hozasson vele. A főéléskamramester rögtön be is vetette magát a királyi éléskamrába. Megkereste azt a polcot, ahol a lekvárok sorakoztak ábécérendben, elől az almalekvárok, leghátul a zölddiólekvárok, és kikereste az E betűt. Hanem akkor felszaladt a szemöldöke, mert bizony az E betűnél egyetlen árva csuprocška sem árválkodott.

Lekapta a sapkáját a fejről a főéléskamramester, megvakarta a kobakját, és úgy ment lehajtott fejjel, ijedten jelentést tenni Fityfiritty főminiszterhez. Alig jöttek ki a száján a szavak, olyan borzasztó volt,

amit mondani készült.

- Az eperlekvár *ELFOGYOTT!*

- Elfogyott! – kiáltotta Fityfiritty főminiszter, és még a háta is beleborsózott ilyen szörnyűségbe. Hogy a királyi éléskamrából elfogyjon az eperlekvár! És éppen akkor, amikor a felséges királykisasszony eperlekvárt óhajt enni! Rettenetes! Borzalmas! Katasztrófa!

Fityfiritty főminiszter azonnal parancsba adta, hogy minden ember, aki csak a palotában dolgozik, azonnal siessen a királyi éléskamrába, és forgassák fel az egészet, hátha találnak valahol egy hátsó polcon eldugva egy köcsög eperlekvárt. Egy picike csuprocška is elég lenne.

Jöttek mindenféle szolgák, és olyan dülást rendeztek a királyi éléskamrában, amelyet még nem látott Sehollária. Felforgatták a polcokat, kifordították a szekrényeket, megemelintették a ládákat, egyáltalán az egész éléskamrában akkora felfordulást rendeztek azért az egy csupor eperlekvárért, hogy szegény főéléskamramester alig ismert rá a birodalmára utána. De eperlekvárt egy üvegecskét sem találtak, még egy akkora cseppecskét sem, amennyit egy katicabogár felnyalogatna.

Fityfiritty főminiszter sápadozott, meg fehéredett, de attól nem került eperlekvár a királykisasszony asztalára. Mit volt mit tenni, azt kellett jelentenie a felséges Töpszli királynak, hogy nem találtak eperlekvárt Pöszmétének.

- Hát miféle éléskamra ez a királyi éléskamra, ha nincs benne eperlekvárt? Ezért tartom én a királyi főéléskamramestert? – kérdezte Töpszli király felháborodva.

Fityfiritty főminiszter bánatosan lehajtotta a fejét.

- Felséges királyom, van a királyi éléskamrában minden, sáfrányban főzött zöldborsó, tejszínes kukorica, palacsintás csokipuding, de még dinnyelében eltett édes mogyoró is, de eperlekvár az nincs.

- De ha az én leányom eperlekvárt kíván, nem édes mogyorót! A királykisasszony nem maradhat eperlekvár nélkül, és punctum! Kutassátok át az egész palotát!

Szaladt azonnal a főminiszter, csak úgy lobogott volna a haja, ha nem lett volna már régen kopasz szegény. Összehívta a palota minden rendű és rangú lakóját, minden szolgát, a kéményseprőinasoktól a királyi főkamarásig, aztán mindenki nekiállt, hogy az utolsó szegletig átkutassák a királyi palotát, hátha mégis találnak valahol egy kis

eperlekvárt. Végigtapogatták a kandallópárkányt, benéztek a fürdőkádakba, a fürdőkád peremén álló virágvázákbba, a bársonyfüggönyök mögé az ablakrésbe, ahol a Mirci cica szokott aludni, még a szakácsné ágya alá is benéztek, meg a galambdúcba az udvaron, de eperlekvárt azt nem találtak, igaz a legkisebb kuktalány megtalálta a két hete elveszett zokniját a nagy kakukkos órában.

Szegény Fityfiritty főminiszter megint kénytelen volt az jelenteni a királynak, hogy nem tud eperlekvárral szolgálni Pöszméte királykisasszonynak.

Recefice királyné sápadozott, Pöszméte királykisasszony tovább zokogott, Töpszli király kiabált, szegény főminiszter meg csak forgatta a kezében az aranszegélyű főminiszteri sipkáját, és hallgatott bánatosan, leszegett fejjel.

- Ez tűrhetetlen! Ez felháborító! Egész palotámban nincs egyetlen icike-picike üveg eperlekvár sem? Ezért valaki felelni fog! – kiabálta Töpszli király.

A királykisasszony közben megint akkora tócsát sírt maga köré, hogy az ebédlőben már bokáig állt a víz, mert nem bírták a szivattyúk. Három mosdóteknőt töltöttek már meg a királykisasszony könnyeivel, és a mosónőknek nem volt több teknőjük, amit kölcsönadhattak volna, úgyhogy most az esővizes hordókat hordták a kisininak az ablak alá.

Töpszli király gondterhelten járkált fel-alá az ebédlő ajtaja előtt, ahová kimenekültek a királynéval a könnytenger elől. Törte a fejét, törte, végül felderült az arca, amint megtalálta a megoldást.

- Megvan! – kiáltotta, és parancsolóan rámutatott a főminiszterre. – Parancsolom, hogy azonnal keríts valahonnan eperlekvárt, akár a föld alól is! Ha a királykisasszony ebédidőig nem hagyja abba a sírást, mész a dutyiba, főminiszter!

Mivel ezzel a maga részéről megoldotta a problémát, karon fogta a királynét, és elégedetten elvonult vele a tartalék ebédlőbe - amit

vészhelyzet esetére tartottak fenn - hogy végre nyugodtan megreggelizzen.

Szegény Fityfiritty főminiszter borzasztóan elsápadt, amikor megkapta ezt a parancsot. Egyszerre meggörnyedt a válla, és egészen összetöpörödött, pedig amúgy szép szál ember volt. Hiszen ebédidő mindjárt itt van, és neki addigra eperlekvárt kell szereznie a királykisasszonynak, különben mehet a börtönbe. De hát honnan szerezhetne ő eperlekvárt, amikor most forgatta fel háromezres ember az egész palotát, és egy cseppecskét sem találtak? Haj, haj, nincs menekvés, bizony be fogják csukni szegény fejét!

Meg sem próbált eperlekvárt találni. Ugyis hiába. Hazament szegény, hogy legalább az utolsó perceit a családjával töltse, és elbúcsúzhasson tőlük, mielőtt érte jönnek a poroszlók, hogy elhurcolják a börtönbe.

Volt a főminiszternek egy fia, Berkenye. Pirospozsgás, vidám legényke volt, a szeme csak úgy fénylett mindig a sok nevetéstől. Hanem hogy most meglátta édesapját ilyen búsan, bánatosan, rettenetes sóhajtozások közepette, elkomorult a tekintete.

- Ugyan mi baj, mi történt, édesapám? – kérdezte.

- Megyek a tömlöcbe, oda csukat a felséges Töpszli király, amiért nem tudtam eperlekvárt keríteni a királykisasszonynak! – sóhajtott a főminiszter. – Ha ebédidőig nem hagyja abba a zokogást, akkor értem jönnek a király katonái, és már visznek is a dutyiba!

Ránézett Berkenye az édesapjára, aztán elkacagta magát, fényesen, csengően, az arca csak úgy piroslott a nevetéstől. Fityfiritty főminiszter csak pislogott, mit nevet ilyen jókedvűen.

- Sose féljen, édesapám! Majd megoldom én mindjárt az ügyet! – nevetett Berkenye. Megsimogatta az édesapja karját, azzal zsebre dugta a két kezét, és az ebédlőhöz sétált, ahol Pöszméte még mindig rettenetesen zokogott.

A királykisasszony könnyei akkor már kifolytak az ajtó alatt a küszöb résén keresztül. Az ajtó előtt tanácstalanul tébláboló miniszterek egyike odanyújtott neki egy esernyőt, de Berkenye csak nevetett. Nem kell ő neki esernyő! Kinyitotta az ebédlő ajtaját, nyomban hömpölygött is kifelé rajta a töméntelen sok könny, de Berkenye azzal sem törődött. Átlábalt rajta vadonatúj fekete csizmájában, amit frissen suvickolt ki aznap reggel, és szép nyugodtan odasétált a királykisasszonyhoz. Szép hímzett mellénye rögtön csurom víz lett a királykisasszony könnyeitől, de Berkenye nem mozdult. Álldogált ott

türelmesen, és közben kíváncsian nézte, nézegette Pöszmétét, félredöntött fejjel, mintha ilyen csuda érdekeset még életében nem látott volna.

A királykisasszony már olyan lucskos volt a tulajdon könnyeitől, mint a Mirci cica, amikor galambot akart fogni, és belesett a vizeshordóba. Elázott a szép ruhája, el a haja, de még a rongybabája is.

Sírt volna tovább is, de akkor észrevette Berkenyét, és meglepődött. Mit nézi őt ez a fiú ennyire?

Te is tudhatod, ha már megpróbáltad, hogy meglepődve bizony nem lehet sírni! Pöszméte sem tudott. A meglepetéstől, csodák csodája, elapadtak a könnyei. Visszabámult a fiúra, akinek olyan szép, nevetős szemei voltak, mint a napocskának.

Berkenye meg összevonta a szemöldökét.

- Nem szégyelled magad, te bőgőmasina?!

Pöszmétének azonnal újra lefelé görbült a szája széle, de már nem az eperlekvár, hanem a nevetős szemű fiú miatt, aki úgy lehordta. Még a copfja is lekókadtt bánatában.

- Nézd meg, mit csináltál! – folytatta Berkenye szigorúan. – Eláztattad az egész palotát, miattad csónakázótó lett az édesapád ebédlőjéből, és elfogyott az összes mosóteknő, de még a vizeshordók is; a miniszterek felforgatták érted a királyi éléskamrát, és akkora rendetlenséget csináltak a palotában, hogy egy hétig takaríthatunk, mire rendet rakunk utánuk!

- Én csak egy kis eperlekvárt akartam... - hüppögte Pöszméte bánatosan, és két kövér könnycsepp gördült le rózsaszín arcán.

Berkenye hirtelen elkacagta magát. Mintha a nap süttött volna ki vele az ebédlőben, a könnytócsák is elkezdtek felszáradni, pedig most nem is mentek a szivattyúk, mert szegények éppen egy perccel ezelőtt mind tönkrementek a nagy szivattyúzásban.

Berkenye belenyúlt a zsebébe, előhúzott valamit, és odanyújtotta tenyerén a királykisasszonyak.

- Neszel!

Epres cukorka volt. Berkenye az édesanyjától kapta ma reggel a mákos kiflije mellé, de nem ette meg rögtön, mert vacsorára tartogatta.

Pöszméte királykisasszony szemei felragyogtak, ahogy meglátta a cukorkát. Rögtön kibontotta, a cukorkát betömte a szájába, a papírjából meg csónakot hajtogatott, mert így kell csinálni a cukorkapapírral, ezt minden valamirevaló királykisasszony tudja.

Hű, de finom volt a cukorka! Ilyen finom epres cukorkát még nem evett egész életében, de még azelőtt sem! Pöszméte királykisasszony cuppogott és nyeldekelt és mosolygott, ahogy forgatta a szájában, és a cukorka egyre olvadozott. Hát még mikor az epres töltelék kifolyt belőle a nyelvére! Majdnem olyan volt, mint az eperlekvár, csak még annál is sokkal jobb.

Nem is kívánta már az eperlekvárt. Még jó, mert a főéléskamramester csak egy hét múlva talált egy üveggel, amikor végeztek a rendrakással, és söprés közben benézett egy egérlyukba. Ott őrizte az egérke az utolsó lekváros üveget.

Tündérsziporka

Minden baj azért történt, mert Gyömbérke, a virágtündér alaposan megfázott. Még így sem lett volna ebből semmi baj - hiszen ugyan mi bajt okozhatott volna másoknak, ha egy kis virágtündér megfázik? – mondom, nem lett volna semmi baj, ha Gyömbérkének el nem fogy a kamillavirágpora. Ugyanis a virágtündérek, ha megfáznak, ezzel kúrálják ki magukat a betegségből. Csak bekapnak egy-két kanállal a finom virágporból, és hipp-hopp, már rendbe is jöttek.

Csakhow Gyömbérke kamillavirágporos csupra bizony üres volt, ezért kiröppent hát a rétre a legközelebbi kamillavirághoz, és a kelyhéből kikanalazott egy kis virágport. Miközben kanalazott, elfogta az orrát a csiklandozás.

- Hááá... pcíú! – prüsszentett egy nagyot Gyömbérke, majd megtörölte az orrocskáját, és röpiült vissza sietve az odújába, hogy lefeküdjön pókhálóval béelt levélágyára, és elcsámcsogja a kamillavirágport.

Hát ezzel kezdődött a baj. Hogy Gyömbérke prüsszentett egyet.

Mit baj! Tragédia!

Hogyan? Hogy mi ebben a baj? Hát ti nem tudjátok? De hisz ez ÓRIÁSI katasztrófa! Tudjátok meg: ha egy virágtündér prüsszkölni kezd, akkor minden egyes prüsszentéssel egy kis kupac tündérsziporkát prüsszköl, ami bizony tele van varázserővel, és ha a tündér nem fogja az orra elé a zsebkendőjét, ahogyan Gyömbérke sem tette, akkor a tündérsziporka lehullik a földre, és bárki megtalálhatja, hogy varázsolhasson vele. Akkor aztán jaj nekünk, mert nincs annál rosszabb, ha olyasvalaki kezd el varázsolni, aki nem ért a varázsláshoz! Ezért is nem szabad a virágtündéreknek kibújni az odújukból, amíg meg vannak fázva.

Bizony, bizony! Így okozhat nagy bajt egy megfázott virágtündérkel!

Míg Gyömbérke otthon szopogatta a finom kamillavirágport, a tündérsziporka, amit kiprüsszkölt, lehullongázott a földre, és pici kupacba gyűlt a földön. Csillogott-villogott, sziporkázott, és odacsalta maga köré a rét füvének aprócska lakóit, hernyókat, méheket, meg mindenféle bogárkákat. Körülállták a tündérsziporkát, és csak nézték, bámulták izgatott kíváncsisággal.

- Hát ez meg vajon mi a csuda lehet, katica szomszéd? – kérdezte a

százlábú.

- Fogalmam sincs. – vakarta a feje búbját a katica – Ilyet még soha életemben nem láttam.

- No, ilyet még én sem pipáltam! – bólogatott sűrűn a szöcske.

- Én találtam! – jelentette be büszkén egy zöld hernyócska, aki négy-öt társával ácsorgott a furcsa kupac mellett.

- Tapogassátok meg egy kicsit! – kotnyeleskedett egy sárga pillangó az egyik fűszálon ülve.

- Én ugyan nem megyek a közelébe ennek a valaminek! – fortyant fel a hangya – Lehet, hogy mérgező!

- Vagy leharapja a lábadat! – tódította a dongó.

Nagy felzúdulás támadt a bogárkák között erre, mindenki egyszerre kezdte fújni a magáét, de senki nem mert közelebb merészkedni, de elmenni sem volt kedvük, fogva tartotta őket a kíváncsiság, így hát csak álldogáltak, és mind a másikat noszogatta, hogy lépjen közelebb.

Talán egész nap is így álltak volna körül a furcsa valamit, ha arra nem repül az öreg szarvasbogár bácsi. Észrevette a csődületet, és leereszkedett, hogy megnézzze, mi történt.

- Nahát, nahát! – mormogta fejét ingatva szarvasbogár bácsi, amikor észrevette a kupacnyi tündérsziporkát a sokféle bogárka gyűrűjében – Nem is tudom, mikor láttam ilyet utoljára! Felelőtlen kis tündérke volt, akármelyikük is tette!

Egyszerre elhallgatta a rét kis lakói, amint meghallották szarvasbogár bácsi motyogását, és elkerekedett szemekkel bámultak fel rá az erős lapulevél tetejére, ahonnan lekandikált rájuk.

- Szarvasbogár bácsi tudja, mi ez itten? – kérdezte tisztelettel tudóan és kissé ijedten egy fiatal szitakötő.

Szarvasbogár bácsi komótosan meglóbálta agancsos fejét.

- Tudom bizony. Bár igen régen volt, amikor utoljára láttam ilyet. Ez, fiaim, tündérsziporka.

Izgatott sutyorgás járt körbe a sziporkázó kupac körül gyülekező állatok között. Tündérsziporka! Még ilyet! Ki hallott még ilyen furát és csudálatosat? Néhányan óvatosan közelebb araszoltak a kupachoz, és bizonytalanul nézegették.

- És nem harap meg? – kérdezte félénken a cincér.

Szarvasbogár bácsi hahotázni kezdett.

- Még hogy ez? – nevetett, és a könnye is kicsordult – Hiszen csak egy kupac csillogó por! Egy virágtündér prüsszentette ide. Biztosan a

kamillavirághoz jött itt felettünk.

Felnéztek erre valamennyien, és valóban: szarvasbogár bácsinak igaza volt, egy szép kamillabokor hajladozott éppen a fejük felett.

- Bizony, bizony! – bólogatott szarvasbogár bácsi – Megcsiklandozhatta a tündérke orrát valami, s aztán ideprüsszentette nekünk a tündérsziporkát!

- Hű! Hó! – ámuldoztak a bogárkák, hernyók és egyéb aprónépek tátott szájjal. Sosem hallottak még ilyen különös dologról, bár az is igaz, hogy még soha nem látott egyikük sem virágtündért prüsszenteni. Mint már mondtam, a virágtündérkéek olyankor, amikor megfáztak, mindig gondosan elbújtak puhán kibélelt odújukba, és meghúzták magukat, amíg meg nem gyógyultak.

Néhány bátor kis hernyócska még közelebb araszolt a tündérsziporkához, és az egyikük nagy bátran meg is szaglászta. Majdnem ő is elprüsszentette magát.

- És ebben az ízében vajon van még tündérvarázslat? – kérdezte az a hernyócska, aki kis híján prüszkölni kezdett.

- Ho-ho-hó! De még mennyire hogy van! – kacagott öblös hangján szarvasbogár bácsi – Annyi varázslat van benne, hogy egy maroknyi belőle is nyomban futrinkává változtathat téged! Ugyhogy jobban teszed, ha nem mégy hozzá közelebb, ha nem akarod elveszíteni a szép zöld kabátkádat!

A hernyócska riadtan behúzta a nyakát, és hátrébb húzódott. De a mellette lapító kabócagyereknek felderült a képe, és izgatottan nyújtogatni kezdte a szarvacskáit.

- Nahát! – rikkantotta boldogan – De hisz akkor varázsolhatnék vele magamnak olyan piros kabátkát, mint amilyen a katicának van! Én bizony viszek belőle egy marékkal!

Elkomorult szarvasbogár bácsi arca hirtelen, ahogy lenézett a kis kabócára.

- Nono, gyerekem! Vigyázz! Jobb, ha nem nyúltok a tündérsziporkához! Baj lesz belőle, ha nem hallgattok rám!

De hiszen akkor már mondhatta szarvasbogár bácsit! Meg sem hallották! A sok bogárka meg hernyócska mind egyszerre vetette rá magát a tündérsziporkára, mind akart belőle magának csak egy marokkal. Nekiestek a csillogó kupacnak, lökdösődtek, tülekedtek mindahányan, egymás lábára lépve próbáltak minél több tündérsziporkához hozzáférni, és egykettőre eltakarították az egészet. Azután iszkoltak mind haza a maroknyi zsákmányukkal, mind attól félt, ha itt marad, valaki még szemet vet az ő részére is a sziporkából, és elveszi tőle. Futottak haza a szerzeményükkel, hogy aztán otthon gondosan eldughassák egy megfelelő csuporba.

Csak szarvasbogár bácsi maradt ott, és bámulta összevont szemöldökkel a tündérsziporka hűlt helyét, és csak ingatta a fejét homlokát ráncolva.

- Hüm-hüm. – dörmögte gondterhelten – Hüm-hüm. Ezer levéltetű és békanyál! Kellett nekem jártatnom a számat! Most aztán hamarosan megnézhetjük magunkat! Baj lesz ebből, baj, én mondom!

De mivel mást már nem tehetett a hümmögésen kívül, megdongatta szárnyait, és hazarepült.

Másnap reggel vad rikoltozás, éktelen láрма verte fel a csendet.

- Mi ez itt kérem? – húzta fel a redőnyt kiürült csigaházból épített lakásának ablakán az öreg, zsémbes pók – Hát már nyugodtan szunyókálni sem lehet?

- Jippié! – kiáltotta valaki fülrepesztő hangon, és a következő pillanatban egy hosszú csík süvített el a pók orra előtt, úgy hogy be kellett húznia a fejét az ablakból, mert majdnem levitte a felcsapó szél a bajsát. A pók dühödten rázta utána az öklét.

- Na megállj! – fenyegetőzött, és kiugrott a csigaház ajtaján, hogy a nyomába szegődjön a száguldozónak.

A reggeli rohangáló addigra felébresztette a rét összes lakóját, és most ott illegette magát a tisztás közepén. A zsémbes pók először azt hitte, hogy az ezerlábú az. De ahogy jobban megnézte, elállt szeme

szája, mert a száguldozó bizony a giliszta volt.

- Nézzétek, milyen gyönyörű lábaim vannak! – dicsekedett, és közben egyfolytában rúgkapált – A tündérsziporkával növesztettem! Most már én is olyan gyors vagyok, mint a szélvész!

De tovább nem is volt türelme álldogálni, dobbantott egyet, kiöltötte a nyelvét a többiekre, és újra eszeveszetten rohangálni kezdett.

- Nézzenek oda, de szemtelen! – dohogott a tücsök.

- És nagyszájú! – tódította a cincér.

- Hi-hi-hi, hu-hu-hu! – kuncogott, kacarászott valaki az ökörfarkkórók sárga virágain. Két pufók zöld hernyócska üldögélt odafent a szirmok között, de nicsak! Mind a kettőnek sárga pillangószárnyai voltak a hátán!

- Ha-ha-ha! – kacarásztak a hernyócskák – Miért nem próbáljátok ki inkább ti is a tündérsziporkát, savanyúképűek? Nézzétek csak, mi máris pillangók lettünk tőle!

- Pillangók ám a réti harmatot! – fortyant fel a szöcske – Azért mert szárny nőtt a dundi hátatokon? Pimasz kis taknyosok! Hiszen ugyanolyan hernyóhasúak vagytok, mint azelőtt!

- Beee! Zöldfejű! Zöldfejű! – csúfolódtak szemtelenül a szárnyas hernyócskák, és felreppentek az ökörfarkkóró virágáról. Szó ami szó, egyáltalán nem voltak olyan kecsesek, mint az igazi pillangók, de mégiscsak tudtak repülni. Átrepültek a katáng kék virágára, és közben fentről megszórták a szöcskét tündérsziporkával.

A szöcske háta rögtön olyan piros lett, mint a katicáé, és még pöttyök is nőttek rajta. Szegény szöcske kettőt ugrott hátra a rémülettől. A komisz hernyókölykök meg csak nevettek a katágon csücsülve.

A szöcske hátraugorva véletlenül feldöntötte a futrinkát, aki éppen akkor érkezett, és mivel a csillámló por csípte az orrát, kettőt-hármat prüsszentett tőle. A szöcske prüsszentésétől a tündérsziporka rászállt szegény futrinkára, akinek nyomban négy bajusza meg egy gallérja nőtt tőle. A bajuszok beleakadtak a gallérba, és hanyatt rántották a futrinkát, aki hátára hengeredve kalimpálni kezdett.

Mivel a szöcskéből csak a pöttyös piros hátat látta, azt hitte, hogy a katica gonoszkodott vele. Feldühödött, és nagy nehezen a lábaira tornászta magát.

- Na várj csak, te pöttyös csibész! – fogadkozott mérgesen. Benyúlt a kabátkája alá kunkorodó bajszeit kerülgetve, és kivett egy marék tündérsziporkát a belső zsebéből. A katica háta mögé lopózott, és mind ráfújta a port a tenyeréből.

Csakhogy a katica éppen akkor felrebbent, és a tündérsziporka mind a mögötte álldogáló apró csiga nyakába zuttyant, akinek rögvest kinőtt három és fél lába.

- Szaladok! – rikkantott fel a csiga felderülve, és elrohant, de a mályva tövénél összeütközött a gilisztával, aki éppen visszafelé rohant ezer lábán. A karambolban a csiga is meg a giliszta is a földre borult, és a lábaik összevissza gabalyodtak egymással.

Közben a katica is rájött, hogy a futrinka őt akarta megtámadni, és elvörösödött az arca.

- Na megállj csak! – fortant fel, és rárepült a futrinka hátára, és beszórta a szárnyai alá a saját félretett tündérsziporkáját. A futrinka eszeveszetten vakarózni kezdett tőle, közben felrúgta a segítségére siető hangyákat, akik belepotyogtak a reggeli harmatba. Amikor egy szitakötő leszállt, hogy segíteni próbáljon nekik, ő is kapott a tündérsziporkából, amitől összeragadtak a szárnyai, és ő is belepottyant a harmatba a hangyák mellé.

Percek alatt olyan kavarodás, kiabálás, veszekedés lett, hogy harsogott tőle a rét. Mindenki a másikat okolta, és csak úgy pöfögött a levegőben a tündérsziporka. A pimasz kis hernyók meg gurultak a nevetéstől a katángvirág tetején.

- Te jószagú almavirág! Mi történik itt? – kiáltott fel rémulten

szarvasbogár bácsi, aki szokásos reggeli sétarepülésén éppen akkor ért oda a tisztás fölé. Odalent a rét tele volt összevissza keveredett bogarakkal, piros csíkos cincérek, félbajszú cserebogarak, ötlábú hangyák veszekedtek egymással, jajgattak, kiabáltak, csépeltek egymást, közben hol egyikük változott át, hol másikuk. Akkora hangzavarral voltak, hogy észre sem vették szarvasbogár bácsit.

A sárga szárnyú hernyócskák meg csak dülöngéltek a nevetéstől, és hangosan csúfolták fentről a veszekedőket.

- Ti meg mit kacarásztok itt? – rivallt rájuk szarvasbogár bácsi – Sipirc innen, amíg szépen mondom!

A két kis hernyó behúzta a nyakát, és villámgyorsan eltakarodott a katángkóró virágának kelyhéből. Örültek, hogy ennyivel megúszták.

Szarvasbogár bácsi meg fogta magát, és olyan gyorsan, ahogy csak tudott, egyenesen a tündérrejtő fűzfához repült. És micsoda véletlen, a virágtündérkéek közül éppen Gyömbérke ajtaján kopogtatott be legelőször.

Gyömbérke annyit szopogatta a kamillavirágport, hogy azóta teljesen kigyógyult a megfázásból, sőt, olyan friss és üde lett, mint a hajnali harmat. Mikor szarvasbogár bácsi bekopogtatott az ajtaján, vidáman mosolygó arccal engedte be az odújába.

Bezzeg nem mosolygott Gyömbérke, amikor szarvasbogár bácsi előadta a mondókáját! Mindjárt tudta, hogy éppen ő volt a bűnös, aki vigyázatlanul hagyta, hogy kifogyjon a polcáról a kamillavirágpora, és így kénytelen volt érte menni, ahol aztán elprüsszentette magát! Ő okozta ezt a kalamajkát egyes egyedül!

- Ó, te jázminillatú tündérbokor! – kiáltotta elszörnyedve.

Kapta is rögtön a pókhálópapucsát, vette a kabátkáját, és repült sebesen szarvasbogár bácsi nyomában, amerre az utat mutatta. Mindjárt oda is értek a tisztás fölé, ahol még mindig állt a nagy hajcihő.

Nosza, fölébük reppent Gyömbérke, egy-két intés oda, egy-két legyintés emide, és a piros szárnyak visszazöldültek, a felesleges lábak eltűntek, és a megnyúlt bajuszok újra kurták lettek. A maradék tündérsziporka meg mind nyomtalanul felszívódott. Néhány szempillantás alatt mindenki olyan lett, mint amilyen eredetileg is volt.

A réti népek akkor vették csak észre, hogy szarvasbogár bácsi és Gyömbérke ott van felettük. Megnyúlt az orra mindegyiknek, amikor rájöttek, hogy vége a varázsolgatásnak, de azért örültek is, mert

mindenki visszakapta az eredeti formáját. Csak a giliszta fíntorgott a lábait sajnálva, de ő is felszedelőzködött, és szépen, békében hazament a többiekkel együtt.

A kis hernyók még néhány napig titokban kutakodtak a kamillabokrok alatt, de nem találtak többet tündérsziporkát.

Varázslatos mesék

Manóbolt

Mese az eperlekvárról

Tündérsziporka

Még több mese:
www.mesetar.gportal.hu